

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a společenství Ducha svatého se všemi námi! Amen.
 „Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. A spatřili jsme jeho slávu, jakou má od Otce
 jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.“ J 1,14-15

Píseň 442 *Pane, dnešek je den chvály*

Modlitba: Hospodine, Pane náš,
 svým Duchem obnovuješ tvář země, Duchem Kristovým neustále pracuješ na tomto světě,
 povoláváš k životu člověka podle svého obrazu, vzbuzuješ v něm dobré tvořivé touhy,
 od Tebe, Pane, pochází láska k druhému člověku, ochota pomoci, ochota dávat.
 Ty, Pane, svým Duchem zadržuješ přívaly nedobrot, která se v nás zmáhá, bráníš zlu, odhaluješ
 naši pokřivenost a prolhanost, stavíš se proti nezodpovědnosti.
 Pane, svým Duchem každého z nás i celé naše společenství zveš ke svému dílu –
 pomoz, ať neseme ovoce Tvé setby, potvrď dílo našich rukou, buď při nás! Amen.

Čtení: L 6,27-38

Píseň 632 *Neskládejte v mocných naději*

Text: 1 K 15,42-50.58

Kázání:

Zmrtvýchvstání. Zajímá nás tohle téma? Zajímalo korintské? Proč jim o tom apoštol píše?

Myslím, že korintští neberou dost vážně svůj život zde a nyní. Podceňují tělo, tj. život v jeho každodennosti. Neberou vážně možná ani smrt. Žijí už teď, jako by těla nebylo. Žijí už v království Božím, v jiném světě. Tělo pro ně není důležité. Přičemž tělem se rozumí nejen fyzické tělo, ale také psychika, duše, prožívání, myšlení, vztahy, to, z čeho vycházejí postoje a činy. Jestliže tohle všechno pro ně není důležité, tak je nezajímá ani zmrtvýchvstání. Mají dojem, že pro ně tahle zvěst, tahle naděje není potřeba. Obejdou se bez ní. Prosím, řekněme ještě jednou: apoštol píše právě jim o zmrtvýchvstání, protože neberou dost vážně svůj život zde a nyní. Kvůli takovým, jako byli korintští, máme v Apoštolském vyznání víry: „Věřím v těla z mrtvých vzkříšení.“

A co my? Já, vy? Jaký máme vztah ke svému tělu, ke svému životu v jeho každodennosti? Ke smrti? Zajímá nás zmrtvýchvstání? Nakolik jsou nám korintští křesťané blízcí a nakolik vzdálení? Nebereme my život (naopak) příliš vážně? Nejsme na něj upnutí až přespříliš? Jako by měl mít smysl, užitek, přínos a potěšení jen pro nás samé a jen pro tuto chvíli. Jako by bylo potřeba ho především maximálně vytěžit. - - Zajímá nás zmrtvýchvstání? Možná... V jakém smyslu? Snad jako jakási nová šance? Jako úžasná možnost pokračovat v tomto životě?

Jsme si možná s těmi prvními křesťany dost vzdálení a možná jsme si v něčem podobní: v tom, jak jsme upoutáni na své představy a jak jsme omezeni svou zkušeností, svou civilizační a kulturní podmíněností, svým okolím. - - Apoštol je ovšem taky jen člověk a také je omezený ve své představě! Ne, neodhaluje nám tady žádné „jak to skutečně je a bude“. Ale jako svědek Kristův a jako ten, kdo věří jeho evangelium, přemýšlí o tom, k čemu jaká představa vede a jaké jsou důsledky našeho přesvědčení, naší motivace, našich nadějí, našich vztahů.

A aby nám ty důsledky názorně ukázal, sáhne po podobenství, po obrazu: Tento život je jako setba. „Co je zaseto jako pomíjitelné, vstává jako nepomíjitelné.“ V tom obraze setby jsou podstatné tyto momenty: mezi semenem a rostlinou je kontinuita i diskontinuita. Rostlina vyrůstá ze semene, je v semeni už jakoby obsažena, je jeho potenciálem, ale semeno musí zemřít, aby mohla vyrůst. Anebo jinak řečeno: je to pořád týž organismus, týž život, ale musí projít radikální proměnou.

Tohle by mohlo překvapit korintské i nás: naše tělesnost, náš pozemský život je setbou, která má v sobě potenciál přesahu. Paradoxně však semeno musí zemřít, aby se ten potenciál (životní síla) mohl rozvinout. Pokud semeno nezemře, pokud neprojde proměnou, pak nepřinese užitek,

promarní svůj čas a zanikne. - - Jak *zemřít*? Je to myšleno symbolicky: zemřít znamená nemyslet (jen) na sebe. Opustit své sobectví. Přirozený člověk (přesněji se tu v řečtině mluví o „psychickém“ člověku) je poután strachem o své přežití, obavami o sebe. My jsme přirozeně poutáni.... A to nás uzavírá a směřuje naše síly k aktivitám pro vlastní omezený prospěch a potěšení.

Je třeba zemřít vlastnímu sobectví – rozhodně však nejde o nějaké sebetrýznění.

Sebebičování, sebepopření. Jde o cestu zmrtvýchvstání. V listu Římanům to apoštol popíše slovy: „Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom – jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce – i my vstoupili na cestu nového života.“ (Ř 6,4) Semeno umírá, život v jeho každodennosti se proměňuje Kristovým Duchem. (O co přesně jde, se dozvídáme z evangelia o pozemském Ježíšovi...) Z hlediska takříkajíc běžných, lidských měřítek (podle selského rozumu, řekněme), to vypadá jako bláznovství a slabost. Ale „co je zaseto v poníženosti, vstává ve slávě. Co je zaseto ve slabosti, vstává v moci.“ Zmrtvýchvstání se týká našeho života tady a teď. A křesťanská víra je důvěrou právě v tuto radikální proměnu. V potenciál pokorně zasetého semene.

Přirozený člověk, člověk, jak je, člověk psychický, úzkostlivě lpí na svých zdrojích, které se neúprosně tenčí. Člověk nebeský čerpá odjinud. Člověk duchovní je inspirován Duchem Kristovým. Svobodně, radostně, odvážně. A zároveň s citlivostí a ohledem na druhé. Zvláště na slabé...

V tomto čase, v této tělesnosti „nesme podobu nebeského člověka... moji milovaní, buďte pevní, nedejte se zvíkat, buďte stále horlivější v díle Páně; vždyť víte, že vaše práce není v Pánu marná.“ Uvnitř našeho času, v rámci naší omezenosti může se dít něco, co má přesah, co není a nebude marné.

Pane, díky za neděli, svátek tvého vzkříšení! Díky za křest, kterým nás přibíráš mezi ty, kdo žijí tebou darovanou nadějí! Díky za tvého Ducha, inspiraci k novému životu! Amen.

Píseň 684 *Učiň mne, Pane, nástrojem*

Křest Markéty a Terezy Hanna

Píseň 459 *Bože náš, Otče náš*

Ohlášky
Sbírka

Píseň 699 *Pane, dej, ať nás nic už nerozdvojí*

Přímlovná modlitba + Otče náš

Poslání: Mt 6,25-33

Požehnání

Píseň 623 *Důvěřuj se v Pána*